

III международен фестивал на изкуствата „Магията на вятъра“

3rd International Art Festival "The Magic Of The Wind"

30.9.-4.10.2013, Сливен / Sliven, Bulgaria

Театрален афиш на фестивала

„Пепеляшка“ по Шарл Перо. Постановка Ивайло В. Ганев. Детски театър „Зора“ към НЧ „Зора 1860“, Сливен.

„Никутин“ по мотиви от А. П. Чехов. Режисура и сценография Милена Миланова. Театър „Ателие 313“-София.

„Как от нищо да направим всичко“. Режисьор Андрей Князков. Чемодан-гует „КВАМ“, Санкт-Петербург, Русия.

„Малки вълшебници“ по Джани Родари. Режисьор Вера Стойкова. Сценография Свила Величкова.

Музика Христо Намлиев. ДКТ-Варна.

„Червенокосият Джайлс от Хам“ по Джон Толкин. Драматизация и режисура Станислав Стрински. Сценография Вера Бенковска. Кукли Валентина Стоилова. Музика Станислав Донеф и Михаил Шишков-син. ДКТ „Георги Митев“-Ямбол.

„Усмивки от старите ленти“. Автори Жени Пашова и Петър Пашов. НАТФИЗ „Кр. Сарафов“, София.

“PP * Theatre“ („Театър за един“). Автор, режисьор и изпълнител Юки. Дизайнер Казуиа Кудо. Музика Фумио Като. Юки куклени представления, Камакура-Ши, Япония.

„Ще посолите земята“. Фузионален литературен пърформънс. Концепция и режисура Габриела Хаджикостова. „Малко театро“, Будапеща, Унгария.

„Невидимата котка“. Автор и режисьор Бианка Бенковска. Сценография Майя Петрова. Музикално оформление Валя Бояджиева. Танцов педагог Асен Панайотов. ДКТ-Сливен.

„Приказка за щастието“ от Изабела Дезурска. Режисьор Елжбета Ейсимонт. Сценография Свила Величкова. Музика Михаил Шишков. ДКТ-Сливен.

„Мед, захар и сол“ по Петре Испиеску. Режисьор Михаела Гри-

гораш. Сценография Михаела Григораш и Моника Балгеа. Театър „Гонг“, Сибуу, Румъния.

„Вещици, езичници, светци“. Текст, дизайн на маската, изпълнение Кристиане Хес. Режисьор Арнд Рюлман. Театър Ам Барз, Кристиане Хес, Хановер, Германия.

„Пепеляшка“ от Зденек Риха. Режисьор ТАТУРИКА, Антонин Клерач. Сценография Марие Стейскалова. Музика Томаш Алфери. Театър на разнообразието (куклена и алтернативна сцена на Градския театър), Мост, Чехия.

„Полет, пролет и прозорец“. Режисьор Съби Събев. Сценография Галина Абаджимаринова. ДТ-Търговище.

„Сънища за Венеция...“. Куклено-илузионно шоу. Режисьор и дизайнер Борис Чернишов. Театър на куклите, сенките и актьора „Отражение“, Москва, Русия.

„Ма ша и мечокът“ по руска народна приказка. Драматизация и режисура Теодора Попова. Сценография Наталия Гочева. Музика Георги Гарчов. ДКТ-Габрово.

„Искам да стана голям“ по Изабела Дезурска. Режисьор Кирякос Аргиропулос. Сценография Свила Величкова. Композитор Светлин Петков. ДКТ-Бургас.

„Дванайста нощ“ по Шекспир. Режисьор Съби Събев. Сценография Благвеста Василева. Музика Георги Гарчов. ДКТ-Сливен.

„Синтезът като...?“

Станислава Кирилова

Ако има дума с която би могла да се характеризира „новата“ епоха, в която живеем и творим, то тя непременно трябва да е синтез. Размитата граница между отделните изкуства вече е нещо съвсем нормално и като че ли никой не се занимава с проблема да разплете кълбото на жанровете определеност. Изкуството е смесица от множество компоненти, преплетени и невъзможни в своята отделеност. „Първенство“ не може (а и не трябва) да бъде излъчено, единственото, което има значение е стойността и качеството на представяне, майсторството

и възхновеността, което е способно да рисува светове и да краси сивата околна реалност.

Сбрани заедно, може би на връх Олимп, четирите сребърни божества спорят за значимостта на собственото си изкуство. Литературата, Музиката, Изобразителното изкуство или Театърът трябва да се окичат с лавровия венец на победителя. А за решението на този философски спор е натоварен не кой да е, а шутът-клоун – с шарена коса и червен нос. На него, както се полага по древна традиция, са предоставени всички права върху мъдростта

и само той се оказва способен да разреши зададената ситуация. Разбира се, първенец не съществува, изкуството е магия, а неговото любимо място за реализация е Международният фестивал на изкуствата „Магията на вятъра“ в Сливен. Сменил датите на своето случване (30.9-4.10.2013) и тази година, в своето трето издание, фестивалът се бе нагърбил с нелеката задача да обедини в себе си многообразните проявления на Изкуството: куклени представления (както за деца, така и за възрастни), джаз и оперни концерти, представяне на книги, арт ателиета за деца, огнено шоу и плакатна изложба... Програмата – впечатляваща в своята многообхватна разнообразност, все пак постави пред нас въпроса за реализацията на предложените намерения. Дали намеренията се препокриха с реалността и дали изкуството успя да изпълни ролята си на магьосник с палитра в ръка. И както винаги се случва в природата, отговорът е амбивалентен. Двойствеността изразена чрез „доброто“ и „лошото“ е необходимостта от изграждане на критерии и усъвършенстване на възгледа. Тогава, кой би могъл да се нарече „съдник“ и има ли въобще някой право на това? За пореден път решавам да остана вярна в ролята си на наблюдател и както винаги основен мой предмет на наблюдение са детските реакции (най-чистият и сигурен източник на информация, дали магията се е случила). А за онази част от програмата, която не беше насочена към малкия зрител, се доверявам на усещането си за красота или поне за майсторско изпълнение (разбира се, субективна позиция).

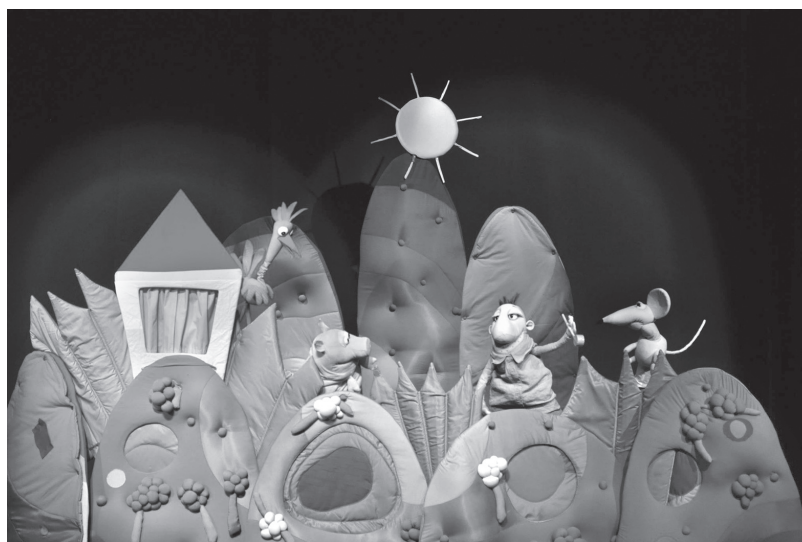
Наблюдения върху детските реакции

Както е добре известно децата възприемат света с очи и точно по тази причина те са най-способни да различат фалша от истинността. За тях не съществуват актьори, сценография и режисура, а само едно – желание да срещнат онагледени най-ве цветните си светове. Може би по тази причина един от най-добре възприетите спектакли беше „Малки вълшебници“. Представлението на Вера Стойкова по мотиви от произведения на Джани Родари доказва, че малките вълшебници наистина съществуват, че за тях няма невъзможни неща, дори и преобразяването на един сърдит и сив чичо в цветен и усмихнат човек. Спектакълът имаше и допълнителното преимущество на магията на паравана, което направи наистина магично появяването на вълшебниците (ръкавични кукли) в света на големия човек. Работейки на принципа на контраста, както на ниво визия (сивите тонове на къщата се сменят с многоцветни краски), така и на смислово ниво, представлението се оказа сред любимите на децата. Безсловесно, пълно и динамично представената приказка даде много теми за размисъл и на възрастния посетител, а именно, че ние възрастните доста често забравяме да се усмихваме и да проявяваме добрина към околните.

Нека погледнем през мъничък отвор, сякаш мини-

атюрна хралупа на дърво. Погледнем ли там, се пренасяме в един минамалистичен и асоциативен свят, в който ни води Юки, автор и режисьор на две кратки представления от по три минути. В „Театър за един“, зрителят има възможност на индивидуално и съвсем лично докосване до хаiku поезията, изиграна с кукли. Характерната за Япония „чистота“ на изображението без натовареността на излишъците и тук взе доминантно място. Юки разказа приказка за любовта между две същества без определен произход, а помежду им имаше червена ябълка с „избродено“ сърце на нея. Красива алегория на постигането на това толкова красиво и все по-рядко срещано чувство. Отново глумите нямат място в този спектакъл, внушението е само на базата на видяното. А основният въпрос тук е: „Какво виждат очите ти?“

Любимата детска приказка „Пепеляшка“, представена чешките колеги, се отличи с умела драматизация и оригинална визия на познатата приказка. Сцена в сцената беше особено любопитната находка на спектакъла, където на един дървен шкаф се разигра цялото действие. И тук отново красотата се изрази чрез минимализма. Мънички дървени кукли, раздвижени от една актриса (Тереза Караскова), разказаха приказката за бедната Пепеляшка, която ос-

„Приказка за щастието“

„A Tale for Happiness“

тава с добро сърце дори и когато става принцеса. Музикалният съпровод беше осъществен на живо от Томаш Алфери, който свиреше на акордеон по време на спектакъла.

Дотук представих бегъл анализ на най-впечатляващите постановки за деца, силно интригуващи с майсторското си изпълнение, с липса на фалш, с въображение в изградената сценична среда. Но какво се случи с представленията, чиято насоченост беше основно към възрастните? Като основни искам да отделя «Сънища за Венеция...» и «Ще посолите земята». Избраните спектакли по нищо не кореспондират помежду си освен с невъзможността да се осъществи така желаното припокриване между намерение и реализация. И докато в «Сънища за Венеция...»

присъствахме на тип кабаретно шоу, което имаше за цел само да представи многообразие в костюмите и почти никакво куклено майсторство, то в «Ще посолите земята», като че ли проблема остана на ниво неподходящ избор на сценичното пространство (Регионална библиотека „Сава Доброплодни“).

„Ще посолите земята“, определено като „непоскопна словесна „кардиограма“ от стихове на известни унгарски поетеси“, представляваше тип литературен перформанс, изграден на базата на гласови вариации при рецитирането на избраните произведения. Актрисата Габриела Хаджикостова се опитваше да въввлече публиката в емоционалните си преживявания и с помощта на живата музика на Георги Ангелов. Любопитното в същността си представляване, обаче не успя да постигне желаните резултати за такъв тип перформанси, по причината която вече

споменах – неадекватното сценично пространство. И ако трябва да търсим връзката между това че Хаджикостова изговаряше поезия, и се намирахме заобиколени от книгите в библиотеката, бих казала, че асоциацията е прекалено първична.

„Сънища за Венеция...“ предостави преди всичко желание за дълбоки сънища в салона на кукления театър. Вариететно и прекалено елементарно в своето сюжетно равнище, представлението не успя да се отличи с нищо друго освен с кичозно лъскави костюми и лоша игра с кукли.

Равносметките винаги се оставят за финала, когато вече всичко е преминало през любопитното ни съзнание. И ако се върнем на въпроса поставен от божествата на изкуствата, а именно кой трябва да е първенецът, нека сложим короната на онзи, който успява да сътвори магия... Който и да е той. ■

Сливенски разговори

Боряна Георгиева разговаря с участници във фестивала

С Ефимия Павлова, актриса, директор на ДКТ-Сливен и директор на фестивала

– На откриването каза, че бързо се забравят трудностите около организацията на фестивала и остават само хубавите спомени. С какво ще го запомниш?

– С много усмихнатите лица на хората, които бяха на нашия фестивал и с лошото време. Споменът за лошото време обаче ще отминне и ще остане само удоволствието от срещите с приятели, колеги, гости, обмяната на идеи, прекрасните впечатления от някои спектакли, от „Арт ленд“ – изработването на чудесните куклички и всякакви там шуротийки, в които даже се включиха актьори и гости, минали отдавна детската възраст. Ще остане споменът от изложбата на НХА „Магията на плаката“. Смятам че ще остане чувството за този фестивал като за една магия. Поначало правим фестивала като на магия, с много малко средства, разбира се и с помощта и подкрепата на наши приятели и спонсори. Мисля, че успяхме да създадем малко радост, емоция и един друг поглед към света у нашите зрители. В града вече очакват фестивала и дори бяха разочаровани, когато тази година го преместихме през есента (основно по финансови съображения). Даже имаме фенове и от други градове, които заедно с децата си идват и гледат нашите представления. Силно впечатление ми направиха две майки от Бургас с четирите си деца, които даже и хотел си бяха взели, за да присъстват на фестивала. Що се отнася до награждането на фестивала, можем да го видим в попрецизната селекция, в повечето гости, включително и официални. Сред тях имаше директори на фестивали и мениджъри от чужбина. И цялата съпътстваща програма беше по-разнообразна, ако приемем, че основ-

ната програма са спектаклите, въпреки че не ги деля по този начин, защото всичко е едно. Затова е фестивал на изкуствата. За мене беше просто забележителен оперният концерт. Доста необичайна бе изложба на плаката. Намери се много интересно решение на това събитие, къде и как да се разположат плакатите. Тук бяха светилата на НХА начело с проф. Газдов. Смятам че плакатът е нещо много важно и съществено, затова и обръщаме специално внимание на театралния плакат, защото той помага за първото внушение. В този смисъл искам да кажа, че и нашият плакат на фестивала също търпи развитие и определено тази година е на още по-високо ниво, и мисля че показва всички внушения, които ние търсим за идеята на нашия фестивал. Каква магия се крие в изкуството като цяло. То е подсказано и в сянката, в перата, в полета, защо изкуството е полет на духа.

– Фестивалът няма конкурсен характер. Какви бяха вашите критерии, за да може селекцията ви да държи определено ниво?

